

Î N C H E I E R E

28 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Oleg Sternioală, Valentina Clevadi

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ecoconfort”, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Farmacia-89 Sănătate” în proces de lichidare împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Ecoconfort”, intervenienți accesorii Cojocar Igor, Popovici Tamara, Perțu Nina și Rustanovici Lilia privind încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Ecoconfort” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 15 aprilie 2016,

c o n s t a t ă

La 25 martie 2011, SRL „Farmacia-89 Sănătate” în proces de lichidare s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Ecoconfort” privind încasarea sumei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 31 martie 2008 a încheiat cu SRL „Ecoconfort” un contract de locațiune prin care aceasta, în calitate de locatar, a primit de la SRL „Farmacia-89 Sănătate”, în calitate de locator, în locațiune imobilul - încăperea din str. Dîmo 5/1, mun. Chișinău, cu suprafața totală de 118 m.p., dintre care 15, 9 m.p. pentru oficiu și 102 m.p. pentru depozit.

Imobilul menționat a fost primit de către SRL „Ecoconfort”, intrând astfel în posesia și folosința bunului la data semnării contractului, fără careva vicii, fiind în stare satisfăcătoare, dotată cu mobilă și sistem de semnalizare antiincendiară, fapt confirmat prin actul de predare-primire, anexa nr. 1 la contractul de locațiune, precum și prin certificatul privind atribuirea codurilor subdiviziunilor nr. 1963 din 28 august 2008.

Indică reclamantul că, potrivit anexei nr. 2 la contractul de locațiune din 31 martie 2008 a fost stabilit graficul de acces în încăperile închiriate, fiind interzis accesul în încăperi în zilele de odihnă.

A mai indicat că, termenul de posesie și folosință a încăperilor închiriate a fost stabilit de 12 luni, de la 01 aprilie 2008 până la 31 martie 2009.

Potrivit pct. 5.1 a contractului de locațiune din 31 martie 2008, locatarul s-a obligat să achite locatorului locațiunea lunar, în avans, până la data de 5 a lunii curente, valoarea lunară a chiriei fiind stabilită în mărime de 3924 lei, inclusiv TVA 654 lei, iar valoarea totală a contractului de locațiune pe un an a constituit 47088 lei, inclusiv TVA 7848 lei.

Menționează că, contractul de locațiune nu a fost reziliat și nici declarat nul de către părți sau de instanța de judecată, fapt confirmat prin hotărârea Judecătorei Economice de Circumscripție din 18 martie 2010 și decizia Curții de Apel Economice din 16 septembrie 2010.

Astfel, susține că, din suma de 47088 lei, pârâtul a achitat doar suma de 2558 lei, cu întârziere de 33 zile, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 13 din 13 mai 2008, iar după această dată pârâtul a încetat să mai achite chiria conform contractului, acumulând o datorie de bază în sumă totală de 44530 lei.

La pretențiile nr. 5 din 17 iunie 2008 și nr. 22 din 10 noiembrie 2008, pârâtul nu a dat nici un răspuns și prin aceasta a fost epuizată orice posibilitate de soluționare pe cale amiabilă a litigiului prevăzută de pct. 6.3 al contractului de locațiune.

Solicită reclamantul, în urma concretizării acțiunii, încasarea din contul SRL „Ecoconfort” în beneficiul SRL „Farmacia-89 Sănătate” a sumei de 44530 lei, cheltuielile executorului judecătoresc în mărime de 520 lei și onorariul acestuia în sumă de 500 lei, obligarea SRL „Ecoconfort” să primească factura fiscală pentru arenda încăperii și să prezinte factura fiscală și calculul costului ușii în sumă de 3328 lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Economice de circumscripție din 09 noiembrie 2011 cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial (f.d.174 Vol I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 mai 2012 s-a admis apelul SRL „Ecoconfort”, s-a casat hotărârea Judecătorei Economice de circumscripție din 09 noiembrie 2011, cu restituirea pricinii la rejudecare în fond la Judecătorei Râșcani mun. Chișinău (f.d.205 Vol.I).

Prin hotărârea Judecătorei Râșcani mun. Chișinău din 29 mai 2014 cererea de chemare în judecată a fost admisă (f.d.106 Vol.II).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2014 s-a admis apelul SRL „Ecoconfort”, s-a casat hotărârea Judecătorei Râșcani mun. Chișinău din 29 mai 2014, cu remiterea cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată (f.d.193 Vol.II).

Prin încheierea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 17 noiembrie 2015 în proces în calitate de intervenienți accesorii au fost atrași Cojocaru Igor, Popovici Tamara, Perțu Nina și Rustanovici Lilia (f.d.241 Vol. II).

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 15 aprilie 2016, data emiterii căreia s-a corectat prin încheierea din 15 aprilie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Farmacia-89 Sănătate” în proces de lichidare s-a admis parțial, fiind dispusă încasarea din contul SRL „Ecoconfort” în beneficiul SRL „Farmacia-89 Sănătate” în proces de lichidare datorita pentru plata chiriei pentru perioada 01.04.2008 - 31.03.2009 în sumă de 44530 lei, iar în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1535,90 lei, cu respingerea în rest a acțiunii ca nefondată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, SRL „Ecoconfort” a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de SRL „Ecoconfort” și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Râșcani mun. Chișinău din 15 aprilie 2016.

La 05 octombrie 2016, SRL „Ecoconfort” a declarat recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, hotărârii și încheierilor primei instanțe, cu remiterea pricinii la rejudecare în prima instanță, subsecvent cu emiterea unei noi hotărâri privind scoaterea pricinii de pe rol sau de respingere a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu hotărârile contestate, considerându-le neîntemeiate și ilegale.

Astfel, susține recurentul că, instanța nu s-a expus asupra demersului SRL „Ecoconfort” de atragere a intervenienților în pricină, precum și asupra obiecțiilor privind nesoluționarea chestiunii taxei de stat, deciziei comisiei de lichidare privind încheierea tranzacției și asupra lipsei subiectului procesual interesat.

Relevă că, la examinarea pricinii în prima instanță, au fost întrunite temeiurile necesare pentru scoaterea cererii de pe rol, fapt nesoluționat corect de către instanța de judecată.

De asemenea, menționează că, în materialele dosarului se regăsesc trei tranzacții încheiate între SRL „Ecoconfort” și SRL „Farmacia 89”, fiind astfel un act de procedură care constituie temei de încetare a procesului.

În consecință, opinează recurentul că, prima instanță a admis erori de fapt și de drept, care nu au fost înlăturare de către instanța de apel, circumstanțe care constituie temei de casare a hotărârilor judecătorești.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de către SRL „Ecoconfort”, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială

sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către SRL „Ecoconfort” este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de către recurent în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Colegiul reiterează și faptul că, recursul trebuie să fie unul "efectiv", atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi

considerate ca fiind „serioase și legitime” conform Convenției (*a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII*). În același timp, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Ecoconfort”, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Ecoconfort”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Valentina Clevadî